

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/123/2016
Identifikačné číslo spisu: 7111200137
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7111200137.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Majetkový Holding, a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2/A, zastúpenej Mgr. Martinom Babčanikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Hodžovo nám. 3, proti žalovaným 1/ O., 2/ maloletému O., 3/ maloletej P., zastúpených O., matkou, všetci bývajúcí v D., 4/ O., bývajúcemu v A., 5/ A., bývajúcemu v A., 6/ E., rod. I., bývajúcej V., všetci zastúpení JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, o zaplatenie 19 916,35 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 15 C 11/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. novembra 2015 sp. zn. 2 Co 60/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 6/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Žalobkyňa sa v konaní domáhala, aby súd uložil pôvodne žalovanému, právnenému predchodcovi žalovaných O., povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 19 916,35 eur (600 000,- Sk) so 17,6 %-ným úrokom z omeškania ročne od 18. októbra 2005 do zaplatenia, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného získané na úkor žalobcu (§ 451 Občianskeho zákonníka). Žalobou uplatnený nárok skutkovo vymedzila tým, že právny predchodca žalovaných ako súdny exekútor po zastavení exekučných konaní (z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinného), vedených na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 1406/96 a EX 1407/96, nevyúčtoval právnym predchodcom žalobkyne zaplatené preddavky na odmenu exekútora a náhradu jeho hotových výdavkov a tieto ani nevrátil, hoci ho žalobkyňa na ich vrátenie vyzvala.

2 Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 19. novembra 2013 č. k. 15 C 2/2011-129 zamietol žalobu a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 2, § 3, § 5 a § 33 § 44 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z.z. zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a s poukazom na § 100, § 106 a § 111 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) dospel k záveru, že v danom

prípade uplynula objektívna ako aj subjektívna premlčacia lehota. Citoval pritom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 41/2009. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a vychádzal z toho, že aj keď žalobkyňa bola v konaní neúspešná, úspešným žalovaným súd náhradu trov konania nepriznal, keď prihliadol na dôvod hodný osobitného zreteľa a za tento dôvod považoval aplikáciu viacerých právnych predpisov, ako Exekučný poriadok, O.s.p., OZ, zákon o konkurze a vyrovnaní, vyhlášku MS SR č. 228/1995 Z.z. a rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 67/2013.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne v poradí druhým rozsudkom z 19. novembra 2015 sp. zn. 2 Co 60/2014 (po zrušení jeho rozsudku z 20. októbra 2008 sp. zn. 2 Co 265/2007 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. marca 2010 sp. zn. 4 Co 41/2009) rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil a v časti výroku o trovách konania tento zrušil a spor vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým tento zdôvodnil zamietnutie žaloby premlčaním nároku. Zdôraznil, že Exekučný poriadok neobsahuje konkrétne ustanovenia o náhrade škody a v súvislosti s ňou o premlčaní, preto súd pri rozhodovaní o premlčaní musí vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v časti náhrady trov konania zrušil napadnutý rozsudok pre nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 236 ods. 2 O.s.p. a jeho dôvodnosť z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., a to z dôvodov, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a tiež z dôvodu, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedla, že odvolací súd sa odchyľil od vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci, je nepreskúmateľný pre absenciu riadneho odôvodnenia a z vecného hľadiska je nesprávny z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Ako dovolateľka uviedla, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2008 sp. zn. 2 Co 265/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. marca 2010 sp. zn. 4 Cdo 41/2009 zrušil predmetný rozsudok odvolacieho súdu a vyslovil záväzný právny názor, že právny vzťah medzi žalobkyňou a pôvodným žalovaným bol verejnoprávnym vzťahom sledujúcim zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Žalobkyňa ďalej poukázala na nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko tento v dovolaní napadnutom rozsudku riadne neodôvodnil aplikáciu noriem súkromného práva o premlčaní na nárok vyplývajúci z noriem verejného práva. Vzhľadom na uvedené dovolateľka žiadala, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a spor mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaní 1/ až 6/ vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu poukázali na neprípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p., nakoľko sa odvolací súd neodchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu v tejto veci, pretože správne posúdil uplatnený nárok ako návrh na náhradu škody vyplývajúci z § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Ako žalovaní uviedli, keďže Exekučný poriadok neobsahuje konkrétne ustanovenia o náhrade škody a v súvislosti s ňou o premlčaní, odvolací súd pri rozhodovaní o vznesenej námietke premlčania správne vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaní poukázali na § 219 ods. 2 O.s.p. s tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Žalovaní ďalej poukázali na právny názor zastávaný zhodne všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3 Cdo 53/2011), na základe ktorého nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších súdov nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť konať pred súdom. Vzhľadom na uvedené žalovaní navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť pre jeho neprípustnosť a nedôvodnosť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania, ktoré zároveň vyčísli.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len

„C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

11. V prejednávanej veci smeruje dovolanie výslovne len proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého dovolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

12. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého dovolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený

rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

13. Vzhľadom na obsah dovolania zostávalo v danom prípade posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p.

14. Ustanovenie § 238 ods. 2 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu, ktorý vyslovil v danej veci. Ako je zrejmé z obsahu spisu, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. marca 2010 sp. zn. 4 Cdo 41/2009 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2008 sp. zn. 2 Co 265/2007 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s odôvodnením, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo z aplikácie nesprávneho právneho predpisu, teda, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíval na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí v tejto veci poukázal na verejnoprávnosť vzťahu medzi právnym predchodcom žalobkyne a pôvodným žalovaným ako súdnym exekútorom, na základe čoho bolo potrebné vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. V ďalšom konaní Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 19. novembra 2015 sp. zn. 2 Co 60/2014 rozsudok súdu prvej inštancie z 19. novembra 2013 č. k. 15 C 2/2011-129 vo veci samej potvrdil a v časti výroku o trovách konania tento zrušil a spor vrátil v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí rešpektoval právny názor dovolacieho súdu vyslovený v jeho uznesení z 25. marca 2010 sp. zn. 4 Cdo 41/2009, nakoľko nárok žalobkyne posudzoval ako návrh na náhradu škody vyplývajúcej z § 33 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, že Exekučný poriadok, ktorý je predpisom procesným, neobsahuje ustanovenia o premlčaní, ale tento predpis je špeciálny predpis upravujúci priebeh exekučného konania. Ako vo svojom rozhodnutí odvolací súd ďalej uviedol, keďže však ide o náhradu škody, ktorú tento predpis (Exekučný poriadok) vo svojich ustanoveniach nerieši a náhrada škody je inštitút hmotného práva, vychádzal odvolací súd z princípu špeciality Exekučného poriadku vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a k iným občianskoprávnym predpisom, a preto vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka. Pri meritórnom rozhodovaní vo veci preskúmvanej v tomto dovolacom konaní, odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, bez doplnenia, resp. zopakovania dokazovania sa neodklonil od skutkových záverov súdu prvej inštancie a ani od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

15. Dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu preto ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p. prípustné nie je.

16. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

17. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdila a ich

existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

18. Žalobkyňa v dovolaní výslovne namietala vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

19. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplniť) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

20. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižšieho stupňa, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom. Žalobkyňa mala v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd jej vytvoril priestor pre ich realizáciu. Žalobkyňa žiadne z vyššie uvedených porušení ani nenamietala.

21. Dovolateľka svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. založila na tvrdení, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a neobsahujú zdôvodnenie tých skutkových a právnych otázok, ktoré boli pre posúdenie vecí podstatné.

22. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

23. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou preto považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

24. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

25. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa

kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný v objektívnej premlčacej lehote. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

26. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov v dovolaní napadnutom rozsudku, nemali za následok odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

27. Dovolateľka namietala i nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia dovolateľky o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (najvyšší súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

28. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., ani z § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd preto jej dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaných 1/ až 6/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.